

[Marianne Bentsen-Pedersen]

Det er dog i detailafdelingen, vi bevæger os her. Vi har nogle små ting, vi gerne vil have med i udvalgsarbejdet, men i øvrigt synes vi, at lovforslaget ser fornuftigt ud, og kan tilslutte os det.

**Aase Olesen (RV):**

Det radikale venstre kan tilslutte sig lovforslaget om anerkendelse af nordiske faderskabsafgørelser. Af principielle grunde vil vi hilse alle forslag, der har til hensigt at fremme det retspolitiske samarbejde i Norden, velkommen. Men når det er sagt, må det også tilføjes, at der her er tale om et meget beskeden skridt i dette samarbejde. Ser man lovforslaget lidt efter i sømmene, er der næsten ingen begrundelser for det. Det siges direkte i bemærkningerne, at de problemer, der skal løses ved denne lov, i praksis næsten ikke eksisterer. De sonderinger, jeg har foretaget, tyder lidt i samme retning. Jeg kan forstå, at de er i modstrid med det, hr. Glistrup har oplevet omkring disse sager.

Så vidt jeg kan se, er det eneste ømme punkt i dette sagsområde den norske praksis med, at man kan tildele såkaldte passive fædre faderskaber. Det har man haft svært ved at anerkende i de øvrige nordiske lande, og man har altså hidtil, sådan læser jeg loven, kunnet sætte spørgsmålstegn ved et sådant faderskab. Trods bestemmelsen i § 3, nr. 4, har man nu fra dansk side frasagt sig denne mulighed. Det forekommer mig egentlig ikke særlig hensigtsmæssigt. Jeg går ud fra, at vi i udvalget kan få en nærmere begrundelse for det.

Endelig vil jeg for en ordens skyld gøre opmærksom på, at vi i det radikale venstre ikke bryder os særlig meget om den måde at lovgive på, som er anvendt her i lovforslagets § 5, hvor man i ét lovforslag indsætter et forslag om ændring af en anden lov. Retsplejebestemmelser er udviklede nok i forvejen set med almindelige, ikke-juridiske øjne. Hvorfor har man i justitsministeriet ikke holdt denne lov for sig og så fremsat et forslag om ændring af den nordiske domstolslov som en følgelovgivning? Det ville i hvert fald være nemmere at finde ud af. Det kan godt være, det kræver en underskrift mere af dronningen, men det kan hun vel klare. Der ville være så meget mere grund dertil, som det udtrykkelig fremgår af bilagene, at det er det,

man gør i den svenske og den finske lov. I øvrigt siges det i bemærkningerne, at bestemmelserne om sagsomkostningerne i praksis er overflødige.

Trods de lidt sure bemærkninger kan jeg altså give tilslutning til lovforslaget af principielle grunde.

**Mimi Jakobsen (CD):**

Vi har ikke fra centrum-demokraternes side på nuværende tidspunkt nogen bemærkninger til lovforslaget. Vi synes, det lyder meget rimeligt. Jeg er heller ikke personlig i stand til at stille nogen kvalificerede spørgsmål i forbindelse med lovforslaget. Det er der andre der har gjort, og de spørgsmål og svar vil vi naturligvis med interesse følge i udvalget.

**Poul H. Møller (KrF):**

Det er jo Nordisk Råd, der, om jeg så må sige, har stået fadder til dette forslag om anerkendelse af nordiske faderskaber landene imellem, og det kan vel synes praktisk at have fælles regler på dette område inden for de nordiske lande.

Det fremgår af ministerens bemærkninger til lovforslaget, som det allerede er konstateret her, at dette spørgsmål ikke hidtil har givet de store problemer herhjemme, men det kan så være ud fra den nordiske – jeg havde nær sagt faderskabstanke – broderskabstanke, at det vel er rigtigt, at vi også her i Danmark tiltræder en sådan fælles lovgivning.

I lovforslagets § 6, stk. 1, er anført, at tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af justitsministeren. Som bilag er optrykt forslag fra Finland og Sverige om det samme emne, og af det svenske forslag fremgår det, at ikrafttrædelsesdatoen 1. januar 1980 skal gælde. Jeg ved ikke, om det er muligt at følge det op her i dette for øjeblikket så travle ting, men jeg forudser, at det næppe vil blive noget omfattende udvalgsarbejde. Jeg kan i hvert fald tilsige kristeligt folkepartis positive medvirken i udvalgsarbejdet.

Det mest bemærkelsesværdige – i hvert fald for en ikke-jurist – ved gennemlæsningen af lovforslaget, måske lidt løst, er måske, at medens det finske forslag kan klare sagen med tre paragraffer og det svenske med fire, så behøver vi hele syv paragraffer. Men der er jo nogle, der er mere grundige end andre.